

Telegraful Roman

Organ național-bisericesc. — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Hirotonirea episcopului de Caransebeș

Toată Biserica se bucură când primește un păstor nou. Nădejdele ei se îndreaptă spre noul ales al Domnului cu atât mai mari, cu cât acela promite prin pregătirea, prin puterea și prin faptele de mai înainte, să fie un cărmaci destoinic, un animator neostenit și un inspirator bun și permanent al activității bisericesti dintr'o eparhie. Iar P. S. episcop Vasile Lăzărescu îndreptățește din plin aceste nădejdi. Activitatea P. S. Sale ca profesor de teologie a fost apreciată de toți câți L-au cunoscut, cu laude sincere și neprecupețite. Foștii elevi ai P. S. Sale nu mai conțenesc să-i laude tactul, iubirea, temeinicia și aprofundimea cursurilor, seriozitatea atitudinilor, distincția întregei personalități a P. S. Sale.

Dumnezeu să-i ajute să intensifice în eparhia în care este trimis ca urmaș al apostolilor, într'un adevărat avânt misionar activitatea preoțimii, să dea putere de ofensivă vieții religioase a poporului, ca să vedem înflorind în ea ca într'o grădină binecuvântată, la tot pasul, cele mai frumoase și mai bine mirositoare virtuți.

Cum a decurs slujba hirotoniei?

Sâmbătă după amiază, 30 Decembrie 1933, la ora 4^{1/2} s'a făcut slujba vecerniei împreună cu utrenia dela Rusalii. Au participat I. P. S. Sa mitropolitul Nicolae, P. S. Lor arhieriei-vicari Vasile Ștan

Rășinăreanul și Andrei Mager al Orăzii, I. P. C. Sa Arhimandritul Dr. Vasile Lăzărescu, noul ales episcop al Caransebeșului, consilierii arhiepiscopesti din Sibiu și Caransebeș, profesorii Academiei teologice din Sibiu, mireni fruntași și numeroși credincioși.

În cadrul vecerniei s'a săvârșit ceremonia înfrățirii vechilor ierarhi cu cel în perspectivă.

La doua zi s'a slujit sfânta Liturghie de cătră cei trei ierarhi amintiți înconjurați de un mare sobor de protopresbiteri. Dela Caransebeș au servit P. C. Lor protopresbiterul Vârșetului Oprea și consilierul Ancușa. Înainte de-a începe sfânta Liturghie s'a făcut mărturisirea de credință din partea celui ce avea să fie hirotonit episcop. O mulțime de credincioși urmărea înfiorată solemnele întrebări și declarații întărite cu jurământ ale celui examinat.

La „Câți în Hristos v'ați botezat”, înainte de ceurea apostolului, s'a săvârșit însuși actul hirotoniei.

Noul episcop a hirotonit apoi în cursul sfintei Liturghii într'u presbiter pe diaconul Cornel Moldovean, iar la sfârșitul sfintei Liturghii a împărțit binecuvântarea credincioșilor.

Au urmat apoi la sfârșitul sfintei Liturghii cuvântarea I. P. S. Sale mitropolitului Nicolae, o admirabilă și actuală interpretare a apostolatului, al cărui dar și putere vine prin apostoli dela însuși Domnul și cuvântarea noului episcop, un adevărat program al P. S. Sale.

I. P. S. Sa mâncând dela următoarele cuvinte ale apostolului

Pavel: «Nimeni tinerețele tale să nu le defaime; ci te fă pildă credincioșilor cu cuvântul, cu petrecerea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția» (I Tim. 4, 12), a spus în esență următoarele:

Prea Sfințite și întru Domnul prea iubite frate episcop Vasile,

Cuvintele sfântului apostol Pavel, adresate ucenicului său Timotei, cuprind, într'o succintă mărturisire, potrivită și pentru zilele noastre, tot ceea ce e esențial în programul ce are să-l urmeze un păstor sufletesc.

Conțin arătarea virtuților fundamentale ale apostolatului, care stă la temelia vieții bisericesti. Unde apostolatul e viu, purtat de conștiințe pline de devotament către adevărul dumnezeesc, pătrunse de sfințenie către darul cel de sus și însuflețite, de dragoste către credincioși, acolo se revarsă darurile sfântului Duh. Apostolatul în slujba Domnului, cheamă pe fiecare slujitor cu toată lumina minții lui, cu toată tăria inimii și cu toată virtutea sufletului neîmpărtindu-le pentru nimic altceva decât pentru a sluji Lui și sfintei Lui Biserici. De nimic n'are biserica mai multă nevoie, ca de acest apostolat.

Prin fiecare act de chemare la acest apostolat se încheie o nouă zală în șirul nesfârșit al slujitorilor Domnului. Și prin actul sfințirii Prea Sfinției Tale într'u arhieru, ne-am întors prin succesiunea apostolică până la Domnul, care conduce și azi biserica. Noi suntem instrumente prin care Domnul lucrează. Nu noi, ci însuși Domnul nostru Isus Hristos vorbește prin noi. Pe

autoritatea divină ne sprijinim în propovăduirea noastră. Căci nu iscodirile minții noastre, ci pe Domnul avem să-l propoveduim. De aceea orice slujitor vorbește cu autoritatea dată de sus.

Noi nu sfințim prin sfințele taine, ci Domnul însuși se coboară și lucrează prin ele. Astfel Domnul însuși ne stă într'ajutor de-a fi vase alese în slujba Lui.

Cu cât ești mai convins de aceasta, se desprind în conștiință răspunderi cu atât mai mari și puteri mai multe pentru îndeplinirea slujbei.

Prea Sfințite,

Ești chemat păstor peste eparhia Banatului, unde Te așteaptă un popor luminat, bun, cu inimă caldă, dornic de-a urma înțelepciunea păstorului lor.

Bunul Dumnezeu să Te înstărească într'u toate, bunul Dumnezeu să-ți stea într'ajutor, în aceste vremi de dureroase frământări pentru popor și țară. Păstrându-ți sufletul curat, mărturisindu-te veșnic înaintea lui Dumnezeu, pildă să fii credincioșilor „cu cuvântul, cu petrecerea, cu dragostea, cu duhul, cu credința, cu curăția”.

Domnul cu darul Său să te povățuiască.

I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae încredințează P. S. Sale cărja arhierescă, semn al păstoririi duhovnicești.

Cuvântarea Prea Sfinției Sale Dr. Vasile Lăzărescu o publicăm în foisoara numărului de azi.

FOIȘOARA

Predica

rostită în catedrala mitropolitană din Sibiu de P. S. Sa Dr. VASILE LĂZĂRESCU, cu prilejul hirotonirii Sale într'u Episcop

„Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune, să preamărească pe Tatăl vostru cel din ceruri”.

(Matei 5, 16).

*Înalt Prea Sfințite,
Prea Sfinții Părinți,
Iubiți creștini,*

Dumnezeiasca slovă a Scripturii prezintă viața aceasta pământescă cu frământările ei, ca un zbucium între doi poli opuși. Intunec și lumină, minciună și adevăr, rău și bine, păcat și virtute sunt frazele cu care Sfânta Scriptură caracterizează extremele opuse în raza cărora se sbate gândirea, simțirea și viețuirea noastră. Structura dublă a ființei noastre ne saltă când spre unul, când spre altul din

aceste extreme. Chipul lui Dumnezeu din noi: sufletul, cu puterile și năzuințele lui, tinde spre lumină, adevăr, bine, virtute, cu un cuvânt: spre asemănarea cu Dumnezeu. Iar lutul corpului ne trage, greoi, spre întunec, minciună, rău, păcat, cu un cuvânt: în slujba stăpânului veacului acestuia.

În mijlocul acestei învălmășeli ne apare ca un liman neviforât cuvântul și pilda de viață a Răsăritului Celui de sus, care venind prin naștere în lumea aceasta i-a răsărit ei lumina cunoștinței. Dela venirea Sa Mântuitorul Isus este lumina lumii care spulberă întunecul, cuvântul Lui este adevărul care demască minciuna, poruncile Lui sunt binele, care stăvilește răul, pilda vieții Lui virtutea, care învinge ispita și rușinează păcatul.

Lumina mântuitoare a cuvântului său, Mântuitorul Isus Hristos a așezat-o în sfeșnicul luminat al sufletului Apostolilor și li-a poruncit să meargă și să o împărtășe în toată lumea. Iar pilda vieții Lui strălucește glorios și atrăgător din fiecare pagină a evangheliei. Ea a însuflețit seria nesfârșită de mucenici, pe ale căror moaște se zidesc — ca pe niște temelii neclătite — bisericile noastre și a căror amintire ne

înviează sufletul în lupta pentru mântuire în tot cursul anului bisericesc.

Din sfeșnicul de luminos adevăr al apostolilor și din ardoarea sufletului lor pentru cauza răspândirii evangheliei spre mântuirea a celui ce crede într'Insa, s'au aprins luminițele de răvnă, pentru biruința definitivă a bisericii, din sufletele primilor episcopi creștini. La început timide și modest pălpăitoare în mijlocul vijeliei persecuțiilor. Îndrăznind însă, după cuvântul Celui ce a biruit lumea, cu vremea plăpânde luminițe din catcombe au devenit faruri luminoase, care cu lumina adevărului creștin ce răspândeau au spulberat nouri desorientării și ignoranței religioase, iar prin viața lor cea după porunca Mântuitorului au rușinat falsa virtute a păgânătății. Așa de covârșitoare a fost mulțumirea deplină ce a adus-o sufletelor, însetate după adevăr și bine, adevărul și morală creștină și atât de impunător exemplul de viață al apostolilor și al urmașilor lor, episcopii creștini din primele veacuri creștine, încât de pe urma lor se transformă cu adevărat tot felul de a gândi și viețui al omenirii, se schimbă fața lumii. Lumea păgână se renaște cu adevărat, devenind alta, nouă: creștină, atingând într'un anu-

mit timp culmea de gândire și virtute creștină, accesibile sufletului omenesc. Așa au devenit episcopii creștini, aceste sfeșnice luminate ale luminii lui Hristos, chemată să lumineze tuturor, părinții bisericii creștine din vremea lor și de totdeauna. Pentru că oricând biserica, ajunsă la răspântii de grele încercări, se poate reface după învățătura scrisă și pilda de viață a părinților ei. Aceasta pentru că acești episcopi ai anticității creștine s'au dovedit, prin scrisul și viața lor, împreună-lucrători cu Duhul sfânt care ocrotește și îndrumă destinele bisericii — spre scopul ei final, mântuirea membrilor ei — conform promisiunii Mântuitorului de a fi cu apostolii într'u împlinirea misiunii lor întregite: de a învăța, a săvârși cele sfinte și a păstori pe credincioși până la sfârșitul veacurilor. Ca părinți ai bisericii episcopii creștinătății ecumenice au înfăptuit cu adevărat și cuvintele Mântuitorului, adresate apostolilor de a fi ei: lumina lumii. Și cu adevărat, lumina lor așa a luminat și luminează înaintea oamenilor încât văzând ei faptele lor — și, îndeosebi, și la cei mai mulți, privind sfârșitul lor, au preamărit și vor preamări pururea pe Tatăl nostru cel din ceruri.

Un cuvânt de pace

Rareori a sunat solia cerească dela Vitfleem: «Pe pământ pace și între oameni bunăvoire», într'un mai asurzitor sgomot al patimilor deslănțuite, ca în acest an. Bucuria senină și pacea pe care cu adevărat simți că o aduce în suflete sărbătoarea Nașterii Domnului, au fost turburate în anul acesta de strigăte și gesturi de răsbunare, culminate în cutremurătoare faptă din noaptea de 29 Dec.

Tot timpul de pregătire pentru venirea Domnului — postul Crăciunului — și înseși zilele de sărbătoare ale acestui neasemănat de mare eveniment, au fost pătate cu ură și cu sânge. Aceasta e dovadă dureroasă că suntem departe de acea stare în care să putem răspunde altfel decât negativ la îndemnul de pace al cerului.

Munca Bisericii trebuie deci intensificată în direcția aceasta. Să nu uităm că ea e mireasa celui numit «Impărat al păcii» și cuvintele de pace n'au lipsit din gura Lui cât a fost pe pământ. Trebuie să amintim mai des oamenilor că noi ca preoți suntem și advocații păcii. Violența n'o putem justifica, vie ea în numele nu știu cărei credințe. Căci altfel ar trebui să practicăm noi în gradul cel mai mare violența, căci credința noastră este cea mai înaltă. Dar de acest satanic raționament care a putut seduce vre-odată alte confesiuni, noi nu ne putem lăsa ispitiți.

Noi știm că o credință cu cât este mai înaltă, cu atât trebuie să rămână mai curată și mai castă, căci violența pătează și compromite. O credință cu cât este mai înaltă, are în sine forța de-a se impune, neavând trebuință să apeleze la mijloacele inferioare și la alianțele compromițătoare. Fina o putere imanentă care cucerește și inundă sufletele cu un har de sus îndată ce-și are propovăduitori. O credință cu cât e mai înaltă, cu atât n'are lipsă de alte mijloace de-a se impune, decât de cuvânt, de mărturisire.

Dimpotrivă, acolo unde se recurge la violență și la silă, e semn de slăbiciune interioară și de micime morală. E semn că nu e o credință înaltă.

Desigur că chiar și între adepții celor mai nobile și mai tari credințe sunt inși cari nu se pot ridica până la înălțimea ei, și așa se întâmplă, din

neînțelegere, câte un act de violență. Accidental violența nu lipsește aproape din nici o credință. Dar în tot cazul ea este semn de slăbiciune și de inferioritate pentru toată credința. Terorrea și violența trebuie condamnată cu toată vigoarea în orice formă s'ar prezenta.

Violența nu e un semn numai de micime morală, ci și de neputință de-a-ți stăpâni nervii. Poate exista un om destul de moral și de bine intenționat, dar adus în împrejurări ener-

La moartea lui I. G. Duca

Omagii numeroase, din țară și străinătate, s'au adus memoriei marelui defunct, căzut la postul de onoare al datorie.

Jalea țării s'a desfășurat ca o manifestare puternică de reprobare a crimei odioase dela Sinaia.

Zeci de mii de oameni din provincie au împânzii, cu drapele îndoliate, calea Victoriei din capitală și străzile din jurul Ateneului Român, și au defilat smeriți timp de două zile pe sub cupolă în fața sicriului, în care odihnea corpul fostului prim-ministru al României.

Serviciul divin la Ateneu s'a început Marți la ora 1 d. a., în prezența membrilor guvernului, a delegaților corpului diplomatic, a reprezentanților autorităților și a unei uriașe mulțimi ai delegaților județelor, precum și a cetățenilor capitalei.

Suveranul, fiind ușor suferind, n'a participat la solemnitate și a fost reprezentat de mareșalul Palatului.

Serviciul divin a fost oficiat de I. P. S. Patriarh Miron II DP. SG. Mitropolitii Pimen al Moldovei, Nicolae al Ardealului și Nectarie al Bucovinei, împreună cu alți ierarhi din țară. Seria cuvântărilor a deschis-o, în numele sfintei noastre biserici, I. P. S. Patriarh Miron, care arată, în frumoase cuvinte, marile calități ale defunctului și sentimentele de bun ortodox purtate bisericii noastre. Înaltul prelat a zis:

In deosebi îl deplânge biserica noastră ortodoxă, nu numai că pierde un distins bărbat de stat, nu numai ca un om cu atât de tragic sfârșit, ci și ca pe un ales credincios al acestei biserici, ai cărei

vărul religios creștin, propovăduit de biserica noastră ortodoxă de răsărit, este în stare să mulțumească, durabil și deplin, dorul sufletului omenesc după adevăr, pentru că provine dela Dumnezeu, Adevărul suprem. Asemenea că activitatea omească urmărind fericirea cât mai desăvârșită și mai durabilă, nu-și poate afla un cadou mai prielnic, mai fără riscuri și cu mai deplină validitate a liberei determinări de sine a omului, decât morala creștină: expresia voiei lui Dumnezeu.

In măsura în care biserica ortodoxă română va înțelege și va reuși ca prin ierarhii ei să încetățenească și întărească în conștiința românească această convingere, își va putea ea asigura un rol în opera de consolidare națională ce preocupă pe toți oamenii de bine ai neamului nostru, rol vrednic de acela ce l-a avut în trecut în jurul conservării noastre naționale. Numai stăpânit de această preocupare va putea deveni ierarhul român cu adevărat părintele, autorul renașterii duhovnicești a obștei ce păstorește, lumina neamului din care face parte. Numai așa se va putea el dovedi organ și împreună-lucrător al Duhului sfânt ce activează ocrotitor și îndrumător în biserică și care l-a ales pentru treapta arhieriei. Numai așa va implini el porunca Mântuitorului ca lumina lui așa să lumineze înaintea oamenilor, încât văzând aceștia roa-

vante își perde stăpânirea de sine și comite lucruri cu urmări grele. In evenimentele triste din ultimul timp, au intrat desigur și mulți nervi nestăpâniți.

Datoria noastră a tuturor preoților este să propovăduim calmul și stăpânirea de sine. Să îndemnăm pe oameni să nu acționeze sub impulsul ambiției și să-și răspundă unul altuia prin gesturi tot mai violente și mai încărcate de mânie. Căci așa unde ne vom opri?

Trebuie să intervenim pentru o destindere a încordării ce stăpânește actual viața noastră politică. Să punem în lucrare funcția noastră de împăciuitori.

fii — de sigur — vor adânci în sufletul lor ca o întărire cuvintele ce mi le-a declarat abia cu câteva zile înainte de neașteptata sa moarte: „M'am convins — spunea el — mai ales în ultimul deceniu despre nedreptățile și tratamentul mașter, nelegal și nejustificat, de care a fost împărțită biserica aproape a unanimității poporului român de pretutindeni, în raport cu toate celelalte culte din țară. Sânt hotărât — precum am mai anunțat în repetate rânduri — a îndrepta această situație nepatriotică și a contribui din toată inima — în măsura posibilităților acestor vremuri grele — ca această biserică să se ridice la înălțimea, ce se cuvine acelei instituții divine, care — alături de românismul poporului nostru — a țesut pânza etnică a vieții sale sufletești, contopindu-i sentimentele naționale cu ortodoxia credinței sale într'o unitate de forță sufletească indisolubilă, care să rămâie și pe viitor pavăza probată și cea mai sigură pentru viitorul statului.”

Au urmat apoi celelalte cuvântări rostite de trupași ai neamului și ai minorităților din patrie.

Formându-se cortetul, lumea imensă s'a îndreptat spre cimitirul Belu, unde sicriul a fost coborât în criptă, urmând ca mai târziu să fie transportat la Măldărești, potrivit dorinței testamentare a defunctului.

Parastas în Sibiu pentru fostul prim-ministru I. G. Duca. Marți, în 2 Ianuar, la ora 12 s'a slujit în Catedrala din Sibiu un parastas pentru fostul prim-ministru I. G. Duca, de cătră P. S. arhiepiscopul vicar Vasile, înconjurat de un sobor de preoți.

dele activității lui, faptele lui, să preamărească pe Tatăl din ceruri.

Doamne, trimite mâna Ta din lăcașul Tău preainalt și mă întărește în slujba Ta, în care m'ai așezat azi prin Duhul Tău cel Sfânt. Răsăritule de sus, care prin nașterea Ta cea după trup ai răsărit lumii lumina cunoștinței, fă să se sălășuiască această lumină în sfeșnicul de lut al ființei mele; ajută-mi să o ridic de sub obrocul insuficienței mele și să o așez pe masa mântuirii robilor Tăi, ca toți să se lumineze și mântuiască și văzând silințele mele în jurul mântuirii lor să te preamărească pe Tine împreună cu Tatăl și cu Duhul, în veci, Amin!

Răul și mântuirea*)

Problema răului are locul în centrul, nu numai al conștiinței creștine, ci în al întregii conștiințe religioase. Dorința ferbinte, de-a fi descătușat de răul existenței universale, de suferința ființei, crează religii. In definitiv toate religiunile, nu numai singură cea a mântuirii, în sensul cel mai strict al cuvântului, promit desrobirea de rău și de suferință, pe care el o naște. In religiune omul caută să iese din starea de izolare și singurătate, în care

*) „Esprit et liberté”, de N. Berdiaev.

Au participat autoritățile civile și militare și o mare mulțime de credincioși. La sfârșitul slujbei P. C. Sa proto-popul Em. Cioran a rostit o înduioșătoare cuvântare, evocând distinsele calități ale celui dispărut în condițiuni atât de tragice și vestejind gestul ucigaș al tânărului orbit de patimă.

Au mai vorbit dl prefect al județului Sibiu, Dr. N. Regman, și dl profesor I. Dima, membru al partidului liberal.

Nou președinte de consiliu și nou guvern. Indată după moartea mult regretatului I. G. Duca, M. Sa Regele a numit pe cel mai în vârstă dintre miniștri, pe dl Dr. C. Angelescu, președinte al consiliului însărcinat cu formarea guvernului. Suveranul a acceptat lista ministerială prezentată, care era cea de până acum.

In ziua de Miercuri, 3 Ianuar, M. Sa Regele a primit în audiență la Sinaia atât pe membrii guvernului, cât și pe alți fruntași ai partidului dela cârma țării. In aceeași zi, d. a. ministrul președinte, dl Dr. C. Angelescu, a înmănat Suveranului demisiunea cabinetului. Primită această demisiune, M. Sa, într'o nouă audiență, a numit pe dl Gheorghe Tătărescu ministru președinte și l-a încredințat să formeze noul guvern. Dl Gh. Tătărescu, fost în cabinetul Duca, ministru de comerț, este unul dintre cei mai tineri șefi de guvern român.

FĂRĂ SOLEMNITĂȚI. — In urma morții regretatului fost președinte al consiliului de miniștri, ION G. DUCA, au fost contramandate toate solemnitățile ce urmau să fie ținute la anul nou 1934, atât în capitală la Patriarhie, cât și în provincie.

Așa se va urma și la sărbătoarea

In fața mișcării revizioniste, sprijinite de cercurile oficiale dela Budapesta, a pornit mișcarea antirevizionistă, în deosebi la îndemnul marelui cotidian, *Universul*. Mișcarea aceasta a primit un caracter statornic prin înființarea la București a *Ligii antirevizioniste române*, care și-a ales în conducerea ei persoane fruntașe din toate părțile țării.

Liga nouă, în afirmarea drepturilor noastre și în apărarea intereselor obștești ale țării, va avea între altele, să informeze exact acele cercuri internaționale, care, prin acțiunea revizionistă dela Budapesta, sânt induse în eroare prin o propagandă inspirată de latifundiarism ambițios și lacomi.

se află în sânul acestei lumi dușmane și străine; el aspiră la întoarcerea în patria spiritului. Chiar adorarea totemului deșerna căutarea unui protector și a unui liberator din puterea lumii rele ce-l înconjură pe om.

Conștiința raționalistă a omului contemporan consideră existența răului și a suferinței ca un obstacol principal al credinței în Dumnezeu, ca argumentul cel mai important în favoarea ateismului. S'ar părea greu de-a admite existența lui Dumnezeu, Atotbunul, Atotputernicul, Iertătorul, cu existența răului așa de redutabil și puternic în lumea noastră. Acest argument, singurul serios, a devenit clasic. Oamenii perd credința în Dumnezeu și credința în sensul divin al lumii, pentru că ei întâlnesc răul triumfând, pentru că ei îndură suferințe, lipsite de sens, născute de acest rău.

Insă credința în Dumnezeu și credința în zei s'au născut în istoria conștiinței omenești, pentru că omenirea a experimentat mari suferințe și simțea lipsa de-a se elibera de sub puterea răului. Dacă acest rău care împânzește lumea noastră n'ar exista, omenirea s'ar simți mulțumită de lumea de aici, și aceasta, liberă de orice rău și de toată suferința, ar fi singura ei divinitate. Suferințele vieții, mărturisitoare ale existenței răului, alcătuiesc o mare școală religioasă prin care omenirea trebuie să treacă. Viața, ignorând orice rău, ar

Probleme, fapte, comentarii

Statusul romano-catolic ardelean.

— Profesorul universitar din Cluj și membru corespondent al Academiei române, dl O. Ghibu a publicat de curând în București, la tipografia ziarului „Universul”, broșura cu titlul: „O grea moștenire hărăzită de ultimele guvernări.” Autorul broșurii expune documentat și amănunțit peripeciile prin care a trecut, în ultimul timp, așa zisul „Stat romano-catolic ardelean”, — o chestiune în care nici până azi nu s'a luat încă o hotărâre definitivă, deși întreaga problemă — cum a dovedit-o autorul acestei publicații — este pe cât de complexă în aparență, pe atât de simplă în realitate.

Pentru toți cei ce vor să cunoască în mod documentat politica României față de catolicismul unguresc și față de Vatican, dl prof. O. Ghibu anunță apariția cărții sale, intitulată: „Acțiunea catolicismului unguresc ardelean și a Sf. scaun în România întregită”, un volum de peste 1000 pagini, lămurind, cu acte și documente, chestiunile privitoare la status și la acordul dela Roma.

I. P. S. Sa mitropolitul nostru Nicolae adresează, prin „Lumina Sateilor”, poporului nostru frumoase cuvinte de îndemn și de încurajare cu prilejul anului nou. „Să îndrăznim, spune înaltul ierarh, în numele lui Hristos nu numai ca oameni, ci și ca popor. Avem chezașia împlinirii nădejilor noastre bune, pentru că nici un neam nu a fost mai ocrotit de Domnul în decursul celor mai vitrege și mai apăsătoare vremuri din trecut, ca neamul nostru”.

În mijlocul deprimării de azi asemenea cuvinte înalță inimile într-o nădejde.

„British Muzeum” a cumpărat un manuscris celebru al bibliei, unul dintre cele mai celebre manuscrise ale bibliei.

Manuscrisul acesta este „Codex Sinaiticus”, pe care administrația muzeului îl cumpără dela guvernul sovietic cu suma de 100.000 lire sterline. Fondurile necesare pentru cumpărarea acestui text rar vor fi procurate jumătate de guvern și jumătate prin subscripție publică. Manuscrisul a fost elaborat în secolul al IV-lea și a fost regăsit la 1844 la mănăstirea Sfânta Ecaterina

dela muntele Sinai, de savantul von Tischendorf.

Codexul a fost oferit țării Alexandru al II-lea al Rusiei, fiind conservat, până la întronarea regimului sovietic, în biblioteca imperială din Petersburg.

Propunere. — Înființarea fondului de ajutoare preoțesc, al Arhiepiscopiei noastre, a fost o bună și laudabilă faptă.

Ajutorul, prevăzut în statutul fondului, privește în deosebi pe urmașii preoților. Preoții însă ar avea trebuință de ajutorare și până sânt în viață. Băncile de azi, în urma politicii financiare de până acum, au încetat de-a mai acorda credite; ear depunerile, ce le-ar putea face multe biserici, nu au deocamdată unde să fie plasate cu folos sigur.

De aceea cred, că se impune și la noi înființarea Casei de economii și credit a clericului, după modelul altor instituții la fel.

Înființarea unei astfel de case n'ar întâmpina, cred, mare greutate.

În Arhiepiscopia de Alba-Iulia și Sibiu sânt de prezent 600 preoți. Dacă b. o. li s'ar reține cotizații de 50 lei lunar, ar rezulta un capital anual de 360.000 lei, iar după 10 ani 3.600.000 lei, fără interese.

Acest capital, proprietate a preoților, va sluji pentru acordarea de credite ieftine membrilor fondului, după un regulament întocmit de întemeietorii lui.

Noi înșine să ne ajutăm, și ne va ajuta și Dumnezeu. Pr. Iuliu Crișan.

Predici mai nouă. — Primum volumul: Merinde pentru suflete credincioase, predici la toate Duminecele anului bisericesc, de Dr. Andrei Buzdug, prof. la Academia teologică ort.-rom. Cluj, 1933. Pag. 244. Prețul 100 Lei.

Profesorul de omiletică dela Academia teologică ortodoxă din Cluj, Dr. A. Buzdug, vine, prin cartea aceasta, în ajutorul celor ce se luptă, mai ales la sate, cu greutățile vieții pastorale dăruind-le o colecție aleasă de predici, potrivite a fi întrebuințate la ocazii de ori care vestitor al cuvântului dumnezeesc.

„Calendarul” din 18 Decembrie despre o carte a dlui prof. I. Lupaș: Dl prof. univ. Ioan Lupaș, membru al Academiei Române, a făcut să apară în editura Tipografiei Cărilor bisericești din București, o frumoasă carte de Istorie bisericească ilustrată. Un volum, format mic, legat în pânză și carton, tipărit pe hârtie bună și presărat cu o sumedenie de planșe în culori,

reproduceri și fotografii, bine executate și iscusit aranjate de îngrijitorul tehnic al lucrării, dl Miron Suru. Cartea aceasta, atât prin erudiția autorului, cât și prin frumusețea limbii întrebuințate și ingeniozitatea ilustrației, este o aleasă contribuție la vulgarizarea științei istoriei bisericești, precum și un succes al tipografiei editoare. Remarcăm, între altele, originalitatea ideii pe care a avut-o autorul de a adăuga la sfârșitul volumului câteva din cele mai frumoase poezii religioase ale literaturii românești. Cartea are 268 pagini, 19 planșe și 91 ilustrații. Costă 70 Lei.

„Renașterea”, foaia oficială a eparhiei Clujului, este redactată dela 1 Ianuar 1934 de dl Dr. I. Matei, cunoscutul scriitor și publicist bisericesc.

Ziaristica ardeleană bisericească dobândește în persoana Domniei Sale un iscusit și harnic lucrător.

Felicităm pe confratele clujan și urâm noului ei redactor multă putere de muncă.

Insemnări pe marginea lecturii

„Rolul femeii în biserica ortodoxă” este titlul unei lucrări care aruncă oarecare lumină asupra rolului ce-l poate avea femeia în biserică. În anii din urmă s'a observat o influență chiar și la școlile teologice. Așa la facultatea teologică din București s'au înscris, în 1930, 89 de studente. Față de acest curent nou, întrebarea asupra rolului în acest domeniu al femeii s'a ivit în mod natural. Autorul lasă femeii un larg câmp de activitate mai cu seamă în serviciul maternității și a operilor caritative. Chestiunea se discută mai ales în lumina Noului Testament și a tradiției bisericești. Se apreciază femeia fecioară, femeia mamă și soție, dar și femeia văduvă. (Cartea stă din 32 pag., costă 30 Lei).

„Educația căsătoriei” este titlul unui studiu datorit lui C. I. Hristea. A apărut în Bârlad 1932. Studiul este, în partea cea mare a lui, o adaptare după autorul Debay. Scrisul tinde la moralizarea căsătoriei pe baze religioase. Subiectele abordate sunt: iubirea, plăcerile căsătoriei, gelozia, adulterul, divorțul etc.

„Apostolul”, curierul arhiepiscopiei reproduce uneori, pe lângă informațiile strict oficiale, capitole importante din lucrări mai de seamă. Arată alteori pericolul provocat de menținerea în armată a ofițerilor adventiști, cari prin pseudo-dogma lor se opun organizării apărării în armată, sau refuză să îndeplinească servicii importante în anumite zile.

Revista „Studii Teologice” (Nr. 2 anul III) apare ca număr festiv scos cu prilejul jubileului de 50 ani al facultății teologice din București. Din istoricul facultății, care se află în locul de frunte al revistei, reținem următoarele: Facultatea a

dat în decursul celor 50 ani (1881—1931) 1040 de titrați dintre cari 1009 licențiați și doctori. Numărul fetelor cari studiază teologia sporește. În 1928 erau 2 studente, în 1929 23, ear în 1930 s'au înscris 89. În articolul al doilea profesorul Grigore Cristescu face biografia sfântului Grigore Teologul, patronul facultății din capitală. Între pag. 35—112 aflăm un studiu bibliografic datorit profesorului Popescu-Mălăești în care discută valoarea pentru creștini a Vechiului Testament. Studiul cuprinde următoarele capitole: „Atacurile împotriva V. T. și izvorul lor”; „Sunt adevărate susținerile criticilor?” „Ὁ πειρασμός εἰς χριστόν”; „valoarea pedagogică a V. T.” și „De ce ne iubim V. T.?” Este semnificativă constatarea pe care-o face privitor la evrei: „V. T. cuprinde scrieri cu caracter religios. Și în afară de aceasta în el se cuprinde viața istorică și religioasă a poporului ebru. Și Iudeii de astăzi pe nedrept se numesc pe sine ebrei sau israeliți. Ei nu pot fi socotiți decât niște urmași foarte depărtați și în mare parte — în cursul vremii așa de lungi, cam 2500 ani — de generații ai tribului Iuda și Benjamin, din cari s'au întors, în veacul al 5-lea a. Hr., cei mai mulți din robia babilonică. Nici chiar din aceste triburi nu s'au întors toți și cum zice Köhler numai aceia la cari conștiința națională și religioasă era mai puternică și al căror gând Dumnezeu l-a destepat și îndreptat spre patria mamă. Dar ceea ce a răsărit din această, chiar după ce au fost răsădiți pe vechiul pământ, nu mai este pomul cel vechi. Iudeii de azi de altfel nu mai țin decât puține din învățăturile Vechiului Testament. Parte din legiurile mosaice din „Tora” mai au valoare pentru ei. Cartea lor sfântă după care se conduc este „Talmudul”, fapt pentru care și Mântuitorul îi mustră. Cea mai mare parte nici nu știu ce-i aceea „Vechiul Testament”, și cei cari știu nu vor să se intereseze de ce cuprinde, pentru că acolo dau de proorociile privitoare la Mesia, pe cari nu voesc să le recunoască, așteptând încă pe Mesia. Atacând dar Vechiul Testament nu sunt lovii iudeii de azi, ci se lovesc creștini și învățatura creștină. Iudeii pot fi judecați numai după cele ce se găsesc în Talmud”.

„Dumineca Poporului”, al cărei suflor este S. Mehedinți, stă de vorbă în diferite feluri cu sătenii: explică evanghelia duminecală, pe seama acelor cari din motive grave n'au putut merge la sfânta slujbă. Îndeamnă prin povestiri instructive spre îmbătășirea meserilor, critică cu asprime moravurile nesocotite ale acelor cari numai prin buletinul de botez vor să dovedească că sunt creștini. Preoții ar face folositor serviciu introducându-o în cercul cât mai larg al sătenilor. Numai astfel s'ar putea înlătura publicațiile anticreștinești și antiromânești, cari se îmbulesc. Dumineca Poporului costă abia 60 lei anual și se poate cere dlui S. Mehedinți în București, strada D. Racoviță Nr. 12.

„Criza religioasă a tinerimii”... Sunt unii dintre elevi cari sufar de-o criză religioasă. Mai ales sufar de această criză aceia dintre tânări, pe cari mai mult întâmplarea i-a nimerit în cercul unor oameni cu concepții și moravuri otrăvitoare. Ne putem închipui ce lumină poate să im-

ajunge în această lume la mulțumirea de sine. Existența răului nu este numai o piedecă a credinței noastre în Dumnezeu, ci tot așa e și o dovadă a existenței lui Dumnezeu, dovadă că această lume nu este singura și ultima. Experiența răului îndreaptă omul către o altă lume, născându-i o nemulțumire de această lume. La baza conștiinței și experienței religioase rezidă pesimismul și nu optimismul.

Toata religia liberării omului sunt pesimiste cu privire la viața universală și la lumea naturală, orfismul și budismul în aceeași măsură cu creștinismul. Sensul pozitiv al ființei rezidă într-o altă ordine, în lumea spirituală. Lumea noastră naturală după cât se pare se află sub puterea deșertăciunii triumfătoare; în ea stăpânește coruptibilitatea și moartea, dușmânia și ura, egoismul și discordia. Omul este copleșit de nonsenz și de răul vieții universale. În religie, în credință el își ia sborul către lumea sensului și primește forța emanând din această lume, unde iubirea învinge ura, unirea divizibilitatea, și viața veșnică moartea.

Existența răului pune problema teodicei justificării lui Dumnezeu. Pentruce Dumnezeu îngăduie acest rău înspăimântător, pentruce suferă triumful răului? Universul plin de sânge e sfâșiat de rău. Satana, și nu Dumnezeu, pare a fi stăpânul lumii. Unde e acțiunea providenței divine?

Se cunoaște geniala dialectică a lui Ivan Karamazov privitor la lacrimile unui copil, cari se termină prin refuzarea de-a fi primit în armonia universală*. Spiritul euclidian, refuzând să înțeleagă taina aceasta irațională a vieții universale, pretinde că poate clădi o lume mai bună, ca aceea care a făcut-o Dumnezeu, în care să nu fie nici un rău, nici o suferință, o lume pur rațională.

Omul care are spiritul euclidian nu poate înțelege, pentruce Dumnezeu n'a creat o lume fericită, fără de păcat, incapabilă de-a greși.

Însă lumea omenească „bună” după concepția spiritului euclidian, e deosebită de cea „rea” a lui Dumnezeu prin absența în ea a oricărei libertăți; aceasta n'ar face parte din planul inițial, omul ar fi de bună seamă un automat. Absența libertății ar face imposibil răul și suferința, și omul ar fi gata de-a renunța la libertate numai ca să fie descătușat pe deplin de chinurile sale. În lumea concepută după spiritul raționalist, n'ar putea fi vorba de dovezi voluntare, de cercetare liberă. Lumea pe care a creat-o Dumnezeu este saturată de rău, însă la baza ei stă cel mai mare bine, libertatea spiritului, care arată că omul poartă în el chipul dumnezeesc. Libertatea este singura soluție a acestei teodicei. Pro-

* Dostoievski: „Frații Karamazov” vol. I, cap. III.

blema răului constituie deci și problema libertății. Dacă nu se înțelege libertatea, nu se poate cunoaște nici faptul irațional al existenței răului în lumea divină. La originea lumii se găsește o libertate irațională, înrădăcinată în profunzimea neantului, o prăpastie de unde țâșnesc sumbrele torente ale vieții și unde toate posibilitățile sunt conținute. Aceste adâncimi insondabile, care preced oricărui bine și oricărui rău, nu pot fi raționalizate până la capăt; în ele rămân totdeauna închise posibilitățile unei grămădiri noi de energii obscure. Lumina Cuvântului înghite întunecimile, armonia cosmică risipește haosul, însă fără adâncul întunecului și al haosului n'ar fi, în evoluția care se desfășoară, nici viață, nici libertate, nici semnificație. Libertatea rămâne în umbrele adâncimii, în neant, însă fără de ea totul ar fi lipsit de senz. Ea naște răul ca și binele. Nici răul nu contrazice existența senzului, ci îl confirmă. Libertatea este necreată, pentrucă ea nu este natură, ea este anterioară lumii, ea este înrădăcinată în neantul inițial. Dumnezeu este atotputernic în raport cu ființa, însă el nu este în raport cu neantul, cu libertatea; și pentru aceasta răul există.

Toată concepțiunea adâncă a vieții implică viziunea răului și admiterea existenței lui. Faptul de-a nu-l vedea și de-a-l ignora îl face pe om iresponsabil și superficial, îi închide în unele privințe pro-

fuzimea vieții. A nega răul înseamnă a pierde libertatea spiritului, a arunca departe sarcina libertății. Epoca noastră se găsește sub semnul unei îngrozitoare creșteri însoțită de-o negare a existenței lui. Omul rămâne desarmat înaintea răului când îl vede. Omul se oțelește dacă face distincția între bine și rău și-l știe imita pe cel dintâi. Când se desfac limitele răului, când omul se găsește într-o stare de confuzie și indiferență, personalitatea sa începe să se corupă și să se destrame, pentrucă puterea conștiinței lui este legată de mărturisirea răului; în confuzie și indiferență, în pierderea viziunii răului, omul se găsește desfăcut de libertatea spiritului, el începe să caute necesitatea, care să asigure binele, el mută centrul gravității vieții dela profunzimea către exterior; el începe de a se determina dinlăuntru. Raționalismul neagă taina irațională a răului, pentrucă el o neagă și pe cea a libertății. Pentru o conștiință raționalistă e mult mai greu de-a crede diavolului decât de-a crede în Dumnezeu; și oamenii, care au această mentalitate, elaborează diferite doctrine, unde pun existența răului sau transformă răul într-o lipsă a binelui sau în stadiul al desvoltării sale. Răul este negat pe de-o parte de către evoluționiști, aparținătorii doctrinelor umanitare; anarhiștii și teosofii îl neagă deasemenea.

partă un astfel de suflet perdut, care azi mâne se reîntoarce ca intelectual iarăși în mijlocul poporului din care a eșit.

De aceea se cere din partea educatorilor să punea la îndemna elevilor anumite mijloace pentru formarea, educarea și fortificarea caracterului lor religios. Este știut că elevul cetește cu plăcere, nu este înștit totdeauna norocos în alegerea lecturii sale. Aici trebuie să intervină superiorul, mama, tata, fratele, pedagogul sau profesorul, prietenul sau duhovnicul. Oamenilor de inimă cari voesc să lucreze ceva în direcția aceasta, li-ăș pune la îndemână b. o. scrierea: *«Criza religioasă a tinerimii școlare, cauze și remedii»*, de profesorul de filozofie dela școala Massillon-Paris, în românește de Pr. T. Gherasimescu Roman, 40 pagini, preț 3 lei. Aici vor afla în linii generale indicate câteva din cauzele crizei religioase a tinărilor și câteva din remediile ce pot fi înfăbuinate.

Asemenea sunt și unii elevi cari se apropie de sfânta Taină — care desleagă păcatele, — cu o oarecare neabgare de seamă. Fără o bună pregătire omul nu poate face spovedanie adevărată în puterea căreia „să-și curățească negreala păcatelor de pe haina sufletului”. Datorința noastră este să întărim credința și să luminăm mintea acestui grup de tineri. Le vom pune spre scopul acesta, pentru educarea prin sine însuși, cărți la dispoziție, astfel de cărți însă, care să orienteze pe elev deplin asupra problemei religioase. Din cadrul acestor scrieri îndrumăm la: *«Nu lăsați pocăința pe mână»* și la *«Grozăvia spovedaniei fără pregătire»* (de N. Mândiță—T. Gherasimescu). Broșura primă arată datorile creștinului față de sfânta taină a împărtășirii. Istoriile, pline de înțeles, ce întrefes textul, fac lectura ușoară și plăcută. Iată b. o. una din pildurile cărții: Mă gândesc la povestirea „Bogatul cu 4 palate”, n care mi se povestește cum „un bogat lacom în toată viața lui grijise și lucrase numai pentruca să-și înmulțească averea, iar de suflet nu se îngrijea, așa încât adesea uita cu desăvârșire că mai are suflet în trupul său”. Câtă înțelepciune nu conșin cuvintele celui mai mic copil adresate tatălui său, care se afla în agonia: „Dragă tătice, vedem că fiecareia din noi ni-ai lăsat câte-un palat cu mult loc împrejurlui lui; dar spune-ne: acolo unde mergi mata, ai vre-un palat ori măcar numai vre-o colibă micuță, așa cum are moș Nae porcarul, care păzește porcii noștri?”. Aceleași roade bune le dă cititorului broșura: *«Grozăvia...»*. Aici se arată urmările păcatului, se îndrumă la examinarea conștiinței, la hotărârea de-a nu mai păcătu și se arată în sfârșit efectele minunate ale sfintei mărturisiri. Și aici istorioarele sânt astfel aranjate, încât cititorului numai folos îi pot aduce. De reținut sânt: Eghipteanca, Negustorul cel viclean, Pedapsa pentru minciună, Moartea lui Simpson (inventatorul cloroformului), Leul recunoscător, Cănele minunat, etc.

Neaga.

Imperativul renașterii religioase

Trăim vremurile grele ale unor lichidări de procese spirituale începute cu veacuri înainte. Viziunea idolului de fier, operă a rațiunii omeneste „descătușate” de sub tutela Bisericii, întoarce cu desgușt privirea omenirii de azi dela perspectiva auto-afirmării umaniste, îndreptând-o spre adâncimea vieții spirituale. Mitul atotputerniciei rațiunii s'a dovedit a fi un nou păcat original în procesul de dezvoltare spirituală a omenirii. Sborul icaric al acestei îngâmfate rațiuni a dus la defetismul civilizației de azi. Neputința civilizației de a ferici pe om, marchează tocmai revenirea omului la conștiința de sine, de făptură a lui Dumnezeu, fericit numai atunci când în conștiința dependentă de Dumnezeu se interpretează tot rostul ei de existență pe pământ.

Neputințoșia rațiunii în a mulțumi pe om cu toată gama contingentelor ei, vestește zorile unei noi „împliniri a vremii”, când o nouă mântuire trebuie să vină pentru mentalitatea omenirii. Cel mai des cuvânt al zilelor noastre este „înnoire”, „Erneuering”, desbrăcarea de inugetul omului ce a crezut că poate stăpâni lumea și revenirea la conștiința de copii dragi Părintelui veacurilor. Optimismul rațiunii noastre de a putea rezolva dela sine problemele existenței, ne-a făcut să pierdem o ĩmensiune esențială a sufletului nostru: profunzimea, făcându-ne niște excelente platitudini, latifundjari ai lumii acesteia, în stare să ne sufocăm aproape de prea mult belșug, comodități și putere. Odată cu prosperitatea cuceririlor periferice ale

planetei, ne-am dus undeva, departe de noi, — am „plecat fără adresă”, cum observă scriitorul Cezar Petrescu, — sub semnul nesașiului poftelor noastre.

În limbaj religios aceasta se traduce prin îndepărtare de Dumnezeu, prin păcătoșirea ființii noastre. Duhul rău par'că a început să ne posedeze și să samene în noi putreziciune. Chipul lui Dumnezeu s'a întunecat în noi în așa măsură, încât numai o vindecare desus ne mai poate mântui. Altfel sântem și rămânem niște „destine sterile”, niște fantome incoerente.

Deaceea azi, când în regegiunile Iordanului se pogoră Cel ce a zidit făptura ca să sfințească firea apelor spre învierea noastră, a celor ce ne curățim în ele — să ne gândim mai mult la luminarea chipului lui Dumnezeu în noi, să actualizăm acest chip în devenirea noastră tot mai asemenea cu Tatăl nostru. Să prohodim azi cugetul nostru cel trupesc, să înmormântăm în adâncurile apei curățeitoare mentalitatea noastră de fii răsvrățiți, porniți cu lumea'n cap pe acest pământ. A fost deajuns. Sprijiniți pe toiagul fiului risipitor cu care ne asemănăm atunci când, slujind patimilor noastre, am ajuns să ne hrănim sufletul cu roșcovele veacului acestuia decăzut, — să ne gândim că putem avea altă soartă în casa Tatălui nostru. O soartă mai dulce pornind și ducând spre veșnicie. Innoște-te, suflete al meu, căci deaceea a pogorât cerurile Fiul Tatălui și s'a pogorât în valurile Iordanului, pentruca să te spele de murdăria păcatului și să-ți inoculeze sămânța nemuririi. Dumnezeu să-ți ajute!

Teodor Bodogae.

Meditație

...De te smintește ochiul tău, scoate-l.

Cine nu cunoaște ispitirile care vin din privire? Tulburătoare mai întâi, ele devin îndată apăsătoare; apoi urmează căderea.

Ce e de făcut atunci?

Mântuitorul ne arată o metodă virilă, puternică; aici măsurile pe jumătate nu reușesc. Trebuie tăiat, simuls. Cu alte cuvinte, dacă ochiul tău constituie pentru tine mereu o ocaziune de păcat, nu-ți mai purta privirea spre obiectul care-ți excită poftete. Privește aiurea; treci peste. Nu te juca cu răul; o singură privire îți poate pricinui căderea.

Mai mult încă, dacă te temi de-a nu-ți putea stăpâni întotdeauna ochiul, ocolește locurile unde privirea ta ar putea întâlni ispita. Operează, odată pentru totdeauna o lovitură de stat. De sunt străzile orașului mari care te neliniștesc ocolește-le, pentru a-ți păstra curată privirea, nu sta la îndoială, aleargă și dă odihnă ochilor tăi în florile câmpului, în arborii pădurii, în paserile cerului, în stelele nopții.

Lasă orașele, retrage-te în mijlocul naturii, unde netulburat te vei putea reculege.

Îndreaptă-ți mai ales privirea spre Dumnezeu. Ochiul tău întinat de lume și neliniștit odihnește-ți-l aci; în Hristos, vei afla, cu o inimă renăscută, o viziune de curățenie liniștită, nici decum tulburătoare și deloc tulburată.

Fericit acela care poate purta o asemenea privire, dulce, binevoitoare, curățită peste toate lucrurile și toate ființele.

Vă voi învăța cărarea cea dreaptă.
[1 Samuel 12, 23].

Cunoști calea cea dreaptă: duce în plină lumină; evită smârcurile cu apă, prăpăstii, duce repede și sigur la țintă, în Cetatea Vieții, în casa Tatălui.

Cunoști această cale, conștiința și-o indică, dar mai ales Evanghelia. Hristos e calea și totuși, după cum observ, te îndoiești s'o urmezi.

Ai prefera poate alta cale, — dar nu există o alta care să ducă la Viață. Înainte deci pe cărarea cea dreaptă, căci cine voiește să atingă scopul acceptă și mijloacele.

Reproșezi acestui drum de-a fi monoton, drumurile drepte în genere obosesc. Da, drumul ce duce la sat, se poate, dar pe cărarea sufletului se

întâmplă dimpotrivă. Te saturi de toate în afară doar de-a face bine.

Înainte deci pe calea cea dreaptă. Înainte, căci cu cât ești mai înaintat pe această cărare, cu atât mai puțin ești ispătat de-a te întoarce înapoi, ești în primul rând pornit și prin aceasta ritmul reverenței te mână, și apoi te mai reține și farmecul drumului însuși ca o dulce înlănuire.

Înainte, căci ceice se perd pe cărările cu multe ocolșuri, perd adesea din vedere calea cea dreaptă, sau nu mai știu să afle nici direcțiunea cel puțin.

Înainte, căci aici și numai aici vei întâlni de ceeace sufletul tău are mare trebuință, bunele și solidele afecțiuni ale sufletelor drepte, urmând drumul cel drept. O!... în societatea lor cât este de plăcută călătoria, este și ușoară, chiar și când drumul prezintă dificultăți, înaintezi mereu și puterile nu te părăsesc.

Înainte, căci, nevăzut, dar pururea prezent, Cel ce în Hristos se năzuește în calea cea dreaptă, călătorește cu tine, ca odinioară cu călătorii dela Emaus.

[După text francez].

Pr. G. Secaș.

INFORMAȚIUNI

În capitală și în alte câteva centre din țară s'a instituit starea de asediu și cenzura presei, punându-se în vederea directorilor de ziare dispozițiile cărora au să se conformeze. — Să sperăm că starea de asediu nu va trebui să dureze prea mult.

† Dr. Ioan Coltor, canonic greco-catolic în Blaj, a răposat la 29 Decembrie 1933, în vârstă de 46 ani, în urma unui atac de congestie cerebrală. Decedatul fost subsecretar de stat la sănătatea publică și parlamentar în mai toate legistaturile, a avut roluri însemnate în viața bisericească și politică, făcând mari servicii clerului bisericii sale, care îi va păstra o bună amintire. În 31 Decembrie a fost înmormântat la Blaj cu toată pompa. Fie-i înșoară!

† Calope Z. Dulu, — vazuva regretatului protoiereu, asesor consistorial și redactor, în 1863—1865, al ziarului nostru, Zaharia Boiu, — a răposat la adânci bătrânețe, în 29 Decembrie 1933. Rămășițele pământești ale defunctei s'au așezat spre veșnică odihnă în cavoul familiei din cimitirul central din Sibiu, la 31 Decembrie 1933. Odihnească în pace!

† Pr. Ioan Fugată, paroh în Luncoiul de jos, protopopiatul Zărandului, a încetat din viață, Miercuri 27 Decembrie 1933, în anul al 67 al vieții, deplâns de o numeroasă familie și de enoriașii săi. Așezarea spre veșnică odihnă a rămășițelor sale pământești s'a făcut Vineri, 29 Decembrie, ora 2 p. m., în cimitirul bisericii ortodoxe române din Luncoiul de jos. Odihnească în pace!

Recunoscători Ardealului. În foaia Poporul Românesc, dela 1 Ianuar 1934, neobositul luptător creștin, I. Gr. Oprișanu, mărturisese: „Mișcarea aceasta de primenire a sufletelor — e vorba de societatea religioasă a Oștii Domnului — a stărnit împotrivire din partea celor ce vreau să fie în „tihnă”.... În loc să se bucure de tot binele ce se vede, se tem de răul pe care îl bănuiesc în vorbă... Noi vedem o mișcare de mai multă prețuire a vieții cu Hristos, de mai multă înțelegere a bisericii Domnului, de cât până acum. Dăm slavă Domnului, în pragul acestui an, pentru că Ardealul ni-a dat această mișcare...”

Biblia este cartea cea mai răspândită tocmai în — China, în urma activității desfășurate, în această țară, din partea Societății biblice americane. În primele 11 luni din 1933 s'au desfășurat în China 61.190 biblii. Prima biblie s'a tradus în chinezește la anul 1807. Numărul bibliilor, în depărtata țară, este evaluat la 25 milioane exemplare.

Pe când la noi? Un proiect de lege, prezentat în camera cehoslovacă de partidul guvernului, prevede reducerea diurnelor parlamentarilor cu 14 la sută, ear cele ale președinților senatului și camerei cu 19 la sută.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrală. Duminecă în 7 Ianuar va predica în catedrală părintele Gh. Secaș.

Poșta redacțiunii

Prot. G. C. în A. Foișoarele de care întrebați, nu se reproduc în broșură.

Nr. 330/933 prot.

(1) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei a doua din Satu, parohie de clasa I-a, din protopopiatul Sibiului, prin aceasta se publică nou concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român. Beneficiile împreunate cu acest post sânt:

- Salar dela stat conform coalei B.
- Sesiune parohială 12 jug.
- Stola uzitată.

Cererile de concurs se vor înainta subsemnatului oficiu protopopesc ort. român Sibiu în termen, și candidații își vor expora permisiunea de a concura dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, fără de care nu se pot prezenta în parohie.

Sibiu, la 16 Dec. 1933.

Emilian Cioran
protopop.

Nr. 338—1933

(65) 1—3

Concurs

Pentru întregirea postului de cantor în parohia Idiciu, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție a concursului în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

- Venitele stolare uzitate.
  - 2 jug. pământ arător
- Concurenții vor înainta cererile în termenul deschis oficiului protopopesc din Elisavetopole, însoțite de următoarele acte:
- Extras din matricola botezaților.
  - Certificatul ultimului an școlar.
  - Diploma de cantor dela școala de cântăreți din Sibiu
  - Certificatul de moralitate dela oficiul său parohial.
  - Certificat de serviciu.
- Concurenții sânt obligați să se prezinte la biserică în vre-o Duminică sau sârbătoare spre a conduce singuri strana și a face cunoștință cu credincioșii.

Idiciu, la 25 Noemvrie 1933.

Ioșif Gh. Roman
paroh,
Președinte al cons. parohial.

Alex. Dragomir
notar.

Văzut:

Ioan Dragolea
protopop.

Nr. 338—1933.

(62) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Ațel, din protopopiatul Mediașului, prin aceasta se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post sânt:

- Salar dela stat.
- Sesiune parohială 14 jugăre arător și fanaș.
- 1/4 jugăre grădină.
- Doau sorși lemne de foc (circa 6 stânjini) din pădurea comunală. Taiatul și adusul lemnului il privește pe preot.
- De locuință se va îngriji parohia.
- O zi de clacă dela fiecare familie.
- Stola obișnuită în tract.

Candidații îndreptați își vor trimite subsemnatului cererea de concurs împreună cu toate documentele necesare, anexând și autorizația de candidare dela Preaven. Cons. arhiepiscopesc, și cu avizul oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie și în biserică la serviciul liturgic.

Mediaș, 19 Noemvrie 1933.

Oficiu protopopesc ortodox român Mediaș în înțelegere cu consiliu parohial.

Ioan Crăciun
protopop.

Inoiera abonamentelor

Invităm onorații abonați ai ziarului **Telegraful Român**, ale căror abonamente expiră, să binevoiască a le înoi de cu vreme, stăruiind în cercuri cât mai largi pentru lășirea organului nostru.

Prețul abonamentului rămâne cel din anul trecut.

Abonamentul se face prin *mandat poștal*, trimis la adresa: **Administrația Telegrafului Român în Sibiu**.

Numele bonatului, locuința sa și ultima poștă, să fie scrise corect și legibil.

Administrația
Telegrafului Român.